

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 08.09.2016, sp. zn. 32 Cdo 3790/2014, ECLI:CZ:NS:2016:32.CDO.3790.2014.2

Číslo: 18/2018

Právní věta: Zaměstnancem, s jehož zvláště závažným porušením předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci se podle § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pojí postěžní právo pojistitele vůči zaměstnavateli, se rozumí jiný zaměstnanec než poškozený.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 08.09.2016

Spisová značka: 32 Cdo 3790/2014

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Bezpečnost a ochrana zdraví při práci, Pojištění, Pracovní úraz, Zaměstnanci

Předpisy: § 10 odst. 1 písm. b) předpisu č. 125/1993Sb.
§ 2 odst. 1 předpisu č. 125/1993Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud změnil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 61 Co 121/2014, tak, že se rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. 36 C 322/2013, potvrzuje.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se v souzené věci domáhala zaplacení částky 159 163 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 7. 9. 2013 do zaplacení na základě tvrzení, že z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou při pracovním úrazu vyplatila zaměstnanci žalované M. M. pojistné plnění ve výši žalované částky, která představuje náhradu za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti, bolestné a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem, k němuž došlo dne 14. 3. 2011. Vůči žalované pak uplatňuje postih, který odvozuje od zvláště závažného porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci poškozeným zaměstnancem.

2. Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozhodnutím zrušil rozsudek Okresního soudu Plzeň - město ze dne 8. 1. 2014, č. j. 36 C 322/2013-91, jímž byla žaloba zamítnuta, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Odvolací soud vyšel ze zjištění soudu prvního stupně, že žalobkyně jako pojistitel vyplatila z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou při pracovním úrazu

poškozenému zaměstnanci žalované M. M. pojistné plnění ve výši 159 163 Kč. K pracovnímu úrazu došlo dne 14. 3. 2011 tak, že M. M. se při předvrtávání plastového rámu kompletovaného okna zlomil vrták a odlomená část mu poranila oko. M. M., jenž neměl při práci ochranné brýle, ačkoliv to bylo při této pracovní činnosti jeho povinností, nebyl řadovým dělníkem, nýbrž mistrem ve výrobě, jenž nejenže byl proškolen o předpisech o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci (dále též jen „předpisy o BOZP“), ale jeho úkolem bylo dbát o to, aby pravidla bezpečnosti práce byla na pracovišti dodržována. Příslušný oblastní inspektorát práce nezjistil při následné kontrole na straně žalované žádné nedostatky při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Pracovní úraz byl způsoben výlučně zaviněným protiprávním jednáním poškozeného zaměstnance, tj. bez zapříčinění zaměstnavatele či jiného zaměstnance. Vzhledem k tomu žalobkyně na návrh žalované vyplatila poškozenému zaměstnanci odškodnění snížené o 30 %.

4. S právním posouzením věci soudem prvního stupně se však odvolací soud neztotožnil, neboť neshledal správným takový výklad § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti organizace za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška č. 125/1993 Sb.“), podle něhož regresní nárok nemá opodstatnění, bylo-li pojistné plnění spojeno se vznikem škody, která byla způsobena výlučně zaviněným porušením předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci ze strany poškozeného pracovníka, a regresní nárok vzniká jen tehdy, pokud se takového jednání dopustí zaměstnavatel nebo jiný zaměstnanec zaměstnavatele (pojem „zaměstnanec“ je tedy vyložen jako „jiný než poškozený zaměstnanec“).

5. Odvolací soud dovedl, že takový výklad odporuje gramatickému, systematickému a logickému výkladu právního předpisu. Z hlediska jazykového uzavřel, že užitý pojem „zaměstnanec“ „míní“ jakéhokoliv zaměstnance, tedy i zaměstnance poškozeného; pokud by vyhláška uvažovala rozlišení, zvolila by jinou formulaci. S odkazem na pravidla logiky zdůraznil, že smysl a účel právní úpravy směřuje k posílení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, je proto v každém případě třeba zkoumat, zda zaměstnavatel splnil svou základní povinnost na tomto úseku, tj. povinnost zajistit bezpečnost a ochranu zdraví svých zaměstnanců při práci. V rámci systematického výkladu zdůraznil návaznost vykládaného ustanovení na úpravu obsaženou v § 365 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, s níž je podle jeho mínění toto ustanovení v souladu z hlediska obsahu, smyslu a účelu. Závěrem vyjádřil přesvědčení, že shodný názor vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. [23 Cdo 1003/2012](#) (jenž je, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, dostupný na <http://www.nsoud.cz>).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Rozhodnutí odvolacího soudu napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost podle § 237 občanského soudního řádu spatřuje v otázce hmotného práva, jež nebyla dosud v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, totiž v otázce výkladu pojmu „zaměstnanec“ obsaženého v § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb.

7. Dovolatelka zdůrazňuje vazbu tohoto ustanovení na úpravu možnosti zaměstnavatele zprostit se odpovědnosti za pracovní úraz zcela nebo zčásti, obsaženou v § 367 zákoníku práce, a na celý obsah a smysl vyhlášky č. 125/1993 Sb. Prosazuje takový výklad § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb., podle něhož pojem „zaměstnanec“ nelze ztotožňovat s poškozeným zaměstnancem. Shledává nelogickým, aby porušení povinností ze strany postiženého zaměstnance zakládalo krácení jeho odškodnění a stran plnění, které zaměstnanci náleží, bylo toto porušení povinností regresním důvodem vůči zaměstnavateli. Smysl regresní náhrady spatřuje v tom, že pojišťovna má nárok „uplatňovat vyplacené plnění“ na tom, kdo škodu způsobil, zejména porušením svých povinností; zaměstnavatel v tomto smyslu odpovídá za regres, pokud dopustil, aby v jeho provozu byly

porušovány bezpečnostní předpisy, a to buď tím, že nejsou vytvořeny podmínky pro dodržování bezpečnostních předpisů, anebo pracovní úraz postiženému způsobí svým jednáním jiný zaměstnanec. Vyjadřuje mínění, že v takových případech má regresní náhrada svůj smysl a logiku, a je přesvědčena, že nebylo-li ve věci prokázáno porušení předpisů ze strany zaměstnavatele ani ze strany jiného než postiženého zaměstnance, podmínky pro uplatnění regresu dány nejsou. Konečně pak dovolatelka argumentuje ve prospěch názoru, že v rozhodnutí sp. zn. [23 Cdo 1003/2012](#) se Nejvyšší soud otázkou hmotného práva řešenou ve zde souzené věci nezabýval.

8. Dovolatelka navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí buď změnil tak, že rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje, nebo aby je zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

9. Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

10. Se zřetelem k době vydání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 7. článku II., části první, přechodných ustanovení zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a s bodem 2 článku II části první přechodných ustanovení zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (dále též jen „o. s. ř.“).

11. Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení) při splnění podmínek povinného zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), se dovolací soud nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

12. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

13. Dovolání v souzené věci přípustné je, neboť otázka výkladu pojmu „zaměstnanec“ obsaženého v ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb. v rozhodování Nejvyššího soudu dosud vyřešena nebyla.

14. Nejvyšší soud tuto otázku v rozhodnutí sp. zn. [23 Cdo 1003/2012](#) skutečně neřešil, neboť v tam souzené věci nebyla otevřena dovolacímu přezkumu. Nejvyšší soud se tu zabýval toliko výkladem pojmu „zvláště závažné porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci“ ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb., a to na základě skutkového stavu, podle něhož poškozený zaměstnanec neměl na sobě v době úrazu předepsané ochranné pomůcky, přičemž zaměstnavateli se nepodařilo prokázat, že jej takovými prostředky vybavil. Z toho pak Nejvyšší soud dovodil, že zaměstnavatel nesplnil svou povinnost zajistit bezpečnost a ochranu zdraví svého zaměstnance. Přes obecně volené formulace, vycházející z dikce právní úpravy a zahrnující vedle zaměstnavatele též zaměstnance, se tu proto Nejvyšší soud důsledky porušení předpisů poškozeným zaměstnancem ve vztahu k postěžnímu právu pojistitele nezabýval, neřešil tedy - ani implicitě - otázku, zda důvodem vzniku regresního nároku vůči zaměstnavateli může být porušení předpisů poškozeným zaměstnancem.

IV. Důvodnost dovolání

15. Nejvyšší soud shledal dovolání též důvodným, neboť odvolací soud dovoláním vymezenou otázku hmotného práva neřešil správně.

16. Podle § 365 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, účinného od 1. 1. 2007, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do dne nabytí účinnosti právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců se řídí odpovědnost zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání § 272 až 274 a ustanoveními této hlavy, § 205d zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění zákona č. 231/1992 Sb., zákona č. 74/1994 Sb. a zákona č. 220/2000 Sb., a vyhláškou č. 125/1993 Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, ve znění vyhlášky č. 43/1995 Sb., vyhlášky č. 98/1996 Sb., vyhlášky č. 74/2000 Sb. a vyhlášky č. 487/2001 Sb.

Podle § 101 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2011, zaměstnavatel je povinen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci s ohledem na rizika možného ohrožení jejich života a zdraví, která se týkají výkonu práce.

Podle § 366 zákoníku práce zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním (odstavec 1). Zaměstnavatel je povinen nahradit škodu, i když dodržel povinnosti vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, pokud se odpovědnosti zcela nebo zčásti nezproští (odstavec 4).

Podle § 367 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatel se zproští odpovědnosti zcela, prokáže-li, že škoda vznikla a) tím, že postižený zaměstnanec svým zaviněním porušil právní nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ačkoliv s nimi byl řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány, nebo b) v důsledku opilosti postiženého zaměstnance nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek a zaměstnavatel nemohl škodě zabránit, a že tyto skutečnosti byly jedinou příčinou škody (odstavec 1). Zaměstnavatel se zproští odpovědnosti zčásti, prokáže-li, že škoda vznikla a) v důsledku skutečností uvedených v odstavci 1 písm. a) a b) a že tyto skutečnosti byly jednou z příčin škody ... (odstavec 2, první část věty první). Zproští-li se zaměstnavatel odpovědnosti zčásti, je povinen určit zaměstnavatel část škody, kterou nese zaměstnanec, podle míry jeho zavinění (odstavec 3, část věty před středníkem).

Podle § 2 odst. 1 věty první vyhlášky č. 125/1993 Sb. zaměstnavatel má právo, aby za něj pojišťovna příslušná podle § 1 (dále jen „pojišťovna“) nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce.

Podle § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb. pojišťovna má vůči zaměstnavateli právo na náhradu až do výše poskytnutého plnění, došlo-li ze strany zaměstnavatele nebo jeho zaměstnance k zvláště závažnému porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a pokud toto porušení bylo v příčinné souvislosti se vznikem škody.

17. Odvolací soud při výkladu § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb. nepostupoval důsledně a úvahy, jimiž se přitom řídil, jsou zatíženy chybou v logice, v jejímž důsledku je chybný též celkový výsledek interpretačního procesu.

18. Na samotné jazykové vyjádření obsažené v právním předpise (na jeho dikci) spoléhat nelze; prohřešky z pohledu pravidel legislativní techniky nejsou při tvorbě právních předpisů v poměrech

České republiky vzácným jevem, zejména v rovině právních předpisů podzákoných. Nelze tudíž přikládat podstatný význam té skutečnosti, že ve vykládaném ustanovení byl užit obecný pojem „zaměstnanec“, pod který lze z formálního hlediska subsumovat též poškozeného, neboť i ten je zaměstnancem. Na čem konkrétně pak odvolací soud založil avizovaný výklad systematický, z odůvodnění jeho rozhodnutí nevyplývá a Nejvyšší soud sám ani v ustanoveních zákoníku práce upravujících odpovědnost zaměstnavatele za škodu vzniklou pracovním úrazem, ani v ustanoveních vyhlášky č. 125/1993 Sb. a v jejich uspořádání nenalézám žádný argument, jenž by nasvědčoval výkladové variantě zahrnující pod pojem zaměstnanec též poškozeného. Jazykové vyjádření obsažené ve vyhlášce, hodnocené v kontextu, naopak (jak je specifikováno níže) přisvědčuje závěru právě opačnému.

19. Odvolací soud se ovšem nespolehl toliko na standardní výkladové metody a přistoupil též k výkladu teleologickému. Protože teleologický výklad má v poměrech souzené rozhodující význam, je namístě podotknout, že povinnost soudu neomezovat se při výkladu právních předpisů na jejich doslovné znění, nýbrž vykládat je též podle jejich smyslu a účelu (podle jejich teleologie), ve své judikatuře prosazuje Ústavní soud (srov. např. stanovisko jeho pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96, uveřejněné pod č. 9/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, plenární nález ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. [Pl. ÚS 21/96](#), uveřejněný tamtéž pod č. 13/1997, a nález ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. [Pl. ÚS 33/97](#), uveřejněný pod č. 163/1997 téže sbírky). Z těchto závěrů pak ve své rozhodovací praxi vychází též Nejvyšší soud (srov. např. důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. [31 Cdo 4545/2008](#), uveřejněného pod č. 84/2011 Sb. roz. obč., a z poslední doby rozsudek ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. [32 Cdo 5685/2015](#)).

20. Odvolací soud správně dovodil, že smysl a účel právní úpravy obsažené § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb. (ratio legis) směřuje k posílení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a že toto ustanovení je zacíleno na zaměstnavatele. Tím však správnost jeho úvah končí.

21. Postižní právo pojišťovny zakotvené ve vykládaném ustanovení má charakter sankce (jak Nejvyšší soud vysvětlil již v rozsudku ze dne 24. 1. 2001, sp. zn. [25 Cdo 607/99](#)), která má skutečně stimulovat zaměstnavatele k dodržování předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, prostřednictvím postihu za jejich zvláště závažné porušení; zaměstnavatel nemůže hřešit na to, že je pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou při pracovním úrazu pojištěn. Nese přitom důsledky jak toho, že porušil kvalifikovaným způsobem povinnosti vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, tak toho, že škodu poškozenému způsobili kvalifikovaným porušením takových předpisů jeho zaměstnanci (rozuměno při plnění pracovních úkolů zaměstnavatele). Není pak zřejmé, v jakém ohledu by mohl být tento účel naplněn, byl-li tím, kdo se dopustil porušení předpisů majícího za následek vznik škody, nikoliv zaměstnavatel, popřípadě jiní jeho zaměstnanci, nýbrž právě jen poškozený zaměstnanec. Pravidlo, podle něhož by měl být za zvláště závažné porušení předpisů poškozeným pracovníkem postižen zaměstnavatel, jenž se nedopustil žádného porušení, natož pak závažného, by postrádalo logiku.

22. Výkladová varianta zvolená odvolacím soudem je tedy v evidentním rozporu jak s účelem vykládaného ustanovení, tak s principem rozumného a účelného uspořádání právních vztahů, s nímž se neslučuje takový způsob interpretace a aplikace práva, jenž by vedl k absurdním důsledkům (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 1998, sp. zn. [23 Cdo 1460/98](#), uveřejněného pod č. 43/2000 Sb. roz. obč., a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. [29 Odo 1343/2006](#), uveřejněného tamtéž pod č. 58/2010).

23. Shora definovanému účelu § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb. vyhovuje opačná výkladová varianta, podle níž je zaměstnavatel postižen pouze za takové zvláště závažné porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci mající za následek poškození zaměstnance při

pracovním úrazu, jehož se dopustil zaměstnavatel anebo jehož se dopustil jiný jeho zaměstnanec než ten, který byl poškozen. Důsledky toho, že škodu si porušením těchto předpisů způsobil sám poškozený zaměstnanec, nese – za splnění ostatních v § 367 zákoníku práce stanovených předpokladů – sám poškozený, neboť zaměstnavatel se v takovém případě odpovědnosti za škodu podle okolností zcela či zčásti zproští a pojistiteli v příslušném rozsahu nevznikne povinnost poškozenému zaměstnanci plnit, neboť jeho povinnost k náhradě škody je omezena rozsahem, v jakém za škodu odpovídá zaměstnavatel.

24. Podpůrně lze dodat, že pro tuto variantu – oproti opačnému názoru odvolacího soudu – svědčí též výklad gramatický a logický, založený na posouzení obsahu zkoumaného pojmu v rámci kontextu celého právního předpisu. Vyhláška používá výrazu „zaměstnanec“ pro poškozeného zaměstnance jen v § 2 odst. 1 větě první, zjevně v souvislosti s tam zakotveným odkazem na rozsah, v jakém zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu podle zákoníku práce (též v § 190 a násl. zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, zrušeného ke dni 1. 1. 2007, byl již ve znění novely provedené zákonem č. 74/1994 Sb. a účinné od 1. 6. 1994 dřívější výraz „pracovník“ nahrazen pojmem „zaměstnanec“). V ostatních ustanoveních vyhlášky je poškozený zaměstnanec důsledně označován jako „poškozený“ [srov. § 1 odst. 2 písm. a) a b), § 5 odst. 2, § 7 odst. 1, § 8 písm. b) bod 4 a § 11]. Pojmu „zaměstnanec zaměstnavatele“ pak vyhláška užívá v takových souvislostech, kde je jeho vztažení též na poškozeného zaměstnance zjevně nelogické, totiž v § 8 písm. b) bod 3 (... že v souvislosti se škodnou událostí bylo zahájeno trestní řízení proti zaměstnanci zaměstnavatele nebo třetí osobě ...) a zejména též v § 10 odst. 1 písm. a), upravujícím jiné (obdobné) postížení právo pojistitele (způsobil-li zaměstnavatel nebo zaměstnanec škodu úmyslně).

25. Zaměstnancem, s jehož zvláště závažným porušením předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci se podle § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 125/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pojí postížení právo pojistitele vůči zaměstnavateli, se tedy rozumí jiný zaměstnanec než ten, jemuž v příčinné souvislosti s tímto porušením vznikla škoda.

26. Právní posouzení soudu prvního stupně, jenž dovodil, že porušení povinnosti samotným poškozeným postížení nárok pojistitele vůči zaměstnavateli nezakládá, je tedy správné a nesprávné je kasační rozhodnutí odvolacího soudu založené na názoru opačném. Protože v procesních poměrech souzené věci dosavadní výsledky řízení umožňují ve věci rozhodnout, Nejvyšší soud napadené usnesení podle § 243d písm. b) o. s. ř. změnil a rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, včetně správného výroku o nákladech řízení (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř.).

27. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. [Pl. ÚS 25/12](#), uveřejněným pod č. 116/2013 Sb., zrušil s účinností od 7. 5. 2013 vyhlášku č. 484/2000 Sb. jako neústavní a s přihlédnutím ke sdělení Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. org. 23/13, k onomu nálezu, uveřejněnému pod č. 117/2013 Sb., již nelze určit odměnu advokáta žalobců za řízení před soudy nižších stupňů podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. a je namíste aplikovat vyhlášku Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) v rozhodném znění (srov. shodně např. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. [31 Cdo 3043/2010](#), uveřejněný pod č. 73/2013 Sb. roz. obč.).